

ישראל שטערן א ליד פֿון בינעם העלער

ווען אויסגעגאנגען איז ישראל שטערן,
האָט צוגעשלאָסן זיך דער קוואַל פֿון טרערן.

ווען ס'האָט זיין גוף געטאָן דעם לעצטן צאָפּל —
האָט נאָך אַ מאָל די ערד פֿאַרדינט אויף מבול.

נאָר דורך דעם בלוט, וואָס קלאַפט אין מיינס אַן אָדער —
ער ווערט אַן אויפהער ביי דער וועלט געפֿאָדערט.

זיין גוף אויף דער עקידה פֿונעם הונגער —
זאָל שעלטן דער, וואָס האָט אַ מאָל געזונגען.

די שפּראַך, וואָס האָט אַ מאָל געטויגט אויף גראַמען,
איז אין זיין פֿיין געטונקען, ווי אין פֿלאַמען.

אין וויסטן חלום־וואַנדער זע איך איינעם:
דעם דיכטער שטערן אין אַ זעקל ביינער.

ער ליגט נאָך דאָרט אין געטאָ אַ פֿאַרשמאַכטער,
און וועגן לעצטן גאָט־להכעיס טראַכט ער.

ווייל אויב ס'איז אמת, אַז לית דין ודיין,
דאָרף יעדער שלאָגן זיך מיט זיין פּלי־זיין.

און ער האָט מער נישט ווי די פּלאַטפֿיס שווערע,
ווי ס'בינטל כתבים פֿון דעם דיכטער שטערן.

דאָס לעצטע ליד מיט בלוט באַדאָרף מען שרייבן,
נאָר אויב דאָס איז נישטאָ — וועט ער דאָ בלייבן

און לאָזן זיך פֿון הפּקר־ווינט דאָ שענדן
און וועט מיט זיך די גאַנצע ערד פֿאַרלענדן.

אַ, זע! ער טיילט זיך אָפּ מיט לעצטן צאָפּל —
די ערד פֿאַרדינט איצט נאָך אַ מאָל דעם מבול...

מאָסקווע, 1944

[פֿון בוך: דורך שאָטן און שיין, פֿאַרלאַג „ידיש־בוך“, לאַדזש, 1948, ז' 181–182]